

λάβη καὶ τὴν πόλιν ταύτην ἐν ταῖς ἀποφάσεσι τῆς διαίτης, ἀπέστειλε μάλιστα καὶ τοποτηρητήν, ὅπως τὴν διοικεῖ, ὅστις ὅμως δαρεῖς ἀνηλεῶς ἐπανήλθεν εἰς αὐτὸν μετ' οὐ πολὺ, ἐκδιωχθεὶς ἐπισχύν-
τως τῆς πόλεως.

Ὁ Φρειδερίκος, συγκαλέσας δίκαιαν ἐν Ἀντιμάχῳ, προέγραψεν αὐτοῖς τοὺς Μεδιολανούς ἀπὸ τῆς αὐτοκρατορίας. Οὗτοι δέ, ἐνωθέντες μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Κρέμας, περσευάσθησαν πρὸς ἄμυναν.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐπολιόρκησε τὴν Κρέμαν. Κατέσφαζεν ἀνοσίως πάντας τοὺς εἰς χεῖρας τοῦ περιπίπτοντας αἰχμαλώτους· ἀνῆρτησε δὲ πολλοὺς τῶν οὐμῶν ζώντας περὶ τινὰ πύργον, ὅπως φέρῃ αὐτὸν ἀσφαλῶς κατὰ τῆς πόλεως· ἀλλ' οἱ πατέρες τῶν δυστυχῶν ἐκείνων, ἀκλόνητοι ἐν τῇ ὑπὲρ πατρίδος ἀποφάσει των, ἐξηκόντιζον λίθους καὶ ὅπλα, προσπαθοῦντες ν' ἀποκρούσωσιν αὐτόν, διὰ τοῦ θανάτου τῶν τέκνων των.

Ὁ πύργος ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλους νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, ἀλλὰ πλήρης ἐγκεφάλων καὶ αἵματος... ἡ δὲ γενναία ἐκείνη παιδοκτονία ἐβάρυνεν ἐπὶ τοῦ Φρειδερίκου, ὡς κατάρρα... Καὶ ὅμως οἱ τόσοι ἄγωνες ἐπέβησαν μάταιοι... ἡ πόλις προδοθεῖσα ἡλώθη... καὶ ἐπυρπολήθη.

Ἀλλὰ, παραλείποντες ταῦτα, ἂς ἀφηγηθῶμεν γεγονός, ὅπερ ἂν μὴ ἦναι ἐνδοξότερον, εἶναι τοῦλάχιστον ἦσσαν ἀξιόθρηνητον διὰ τὰ ἰταλικά ὅπλα... Τὴν 9 Αὐγούστου 1160, ὁ Φρειδερίκος, πληροφορηθεὶς ὅτι οἱ Μεδιολανοὶ εἶχον ἐστρατεύσῃ, ἔδραμε κατ' αὐτῶν, ἄγων καὶ τοὺς ἐκ Νοβάρας, Παύτας καὶ Κώμου, συμμάχους, καὶ ἄλλους πολλοὺς. Εὐνοηθεὶς ὑπὸ τῆς τύχης, κατῴρθωσε νὰ τοὺς περικυκλώσῃ.

Ὁ ὀλεθρὸς των ἐφαίνετο ἄφευκτος... Ἀλλ' οἱ Μεδιολανοὶ, μηδὲν ἐκ τούτου πτοηθέντες, διηρτήθησαν εἰς δύο σώματα καὶ περιέμειναν στερεῶ τῷ ποδὶ τὸν ἐχθρόν.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΠΑΥΛΟΣ ΛΙΝΔΑΟ

ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἑλένη, ἥτις οὐδόλως εἶχε κινηθῇ, ἔστρεφεν αὐτῇ τὰ νῶτα καὶ ἐπομένως δὲν παρετήρησε τὴν κίνησίν του.

Ἦτο πολυτιμότερον προσευχητάριον τοῦ ΙΕ' αἰῶνος, καλλιτεχνικῶς ἐπὶ παπύρου γεγραμμένον· τὰ ἄκρα, ἡ κορυφή, ὡς καὶ αἱ ἐπιγραφαί, ἦσαν τόσῳ λεπτῶς ἐπὶ ξύλου δρυὸς κεχαραγμένα, ὥστε εὐκόλως ἀνεγνώριζε τις τὴν πολυετῆ ἐργασίαν καὶ ὑπομονήν, τίς οἶδε τίνος καλογήρου, τὸ δὲ δέμα, ἐξ ἐσφυρηλατημένου χρυσοῦ, δὲν ὑπελείπετο ποσῶς τοῦ ὅλου, κατὰ τὴν τέχνην καὶ τὴν πολυτέλειαν· ἐπ' αὐτοῦ ἦσαν ἐσπαρμένοι πληθὺς πολῦτιμοι λίθοι θαυ-

μασίως συνδεδεμένοι, εἰς δὲ τὰ τέσσαρα αὐτοῦ ἄκρα ἦτο γεγλυμμένον τὸ στοιχείον Π ὑπὸ ἡγεμονικὸν στέμμα.

— Τί λαμπρὸν προσευχητάριον ποῦ ἔχεις Ἑλένη, ἀνέκραξεν ὁ πρίγκηψ, ἀφοῦ ἐπὶ πολὺ τὸ ἐθαύμασε.

— Ναί, εἶνε τὸ προσευχητάριον τῆς μητρός μου, ἀπῆντησεν αἰφνιδίως στραφεῖσα καὶ προφανῶς τεταραγμένη, τὸ μόνον ἐνθύμιον, τὸ ὅποιον ἔχω ἐκ μέρους τῆς, σήμερον φαίνεται θὰ ἤμουν πολὺ ἀφηρημένη καὶ τὸ ἄφησα ἐκεῖ, διότι συνήθως τὸ φυλάττω.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἐφάνην ἀδιάκριτος, προσέθηκεν ὁ πρίγκηψ, ἐνῶ συγχρόνως ἀπέθετεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Καθόλου, εἶνε πολὺ ὠραῖον παρατήρησέ το.

— Εἶνε θαυμάσιον, ἐπανελάθεν ἐλεῖνος, περιεργαζόμενος αὐτό, καὶ βεβιαῶς ἀνῆκει εἰς ἡγεμονικὴν οἰκογένειαν... τὸ στέμμα αὐτό.

— Ἀναμφιβόλως ἡ μητέρα τὸ ἡγόρασε πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπὸ κανένα παλαιοπώλην. Ἀκριβῶς δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ καθ' ὅσον ἐνθυμούμαι, τὸ ἐκράτει πάντοτε ἡ μήτηρ μου καὶ διὰ τοῦτο μοῦ εἶνε πολύτιμον, ποτὲ ὅμως δὲν ἐζήτησα νὰ μάθω ἀπὸ ποῦ τὸ ἐπρομηθεύθη.

— Ἀλλὰ τοιοῦτο πρᾶγμα νὰ πωληθῇ πολὺ δύσκολον μοῦ φαίνεται, προσέθηκεν ὁ πρίγκηψ δυσπιστῶν, ἐνῶ συγχρόνως τὸ ἀπέθετεν εἰς τὴν θέσιν του.

— Τίς οἶδε! πιθανὸν κακοήθης υἱός... ἀπῆντησεν ἡ Ἑλένη μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας, ἥτις δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Ριχάρδου.

— Ἀλλὰ πῶς; τὴν ἠρώτησεν.

Ἡ Ἑλένη εἶχεν ἐγερθεῖ, ἤδη ἴσταντο ἀντιμέτωποι.

— Ριχάρδε! ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη συγκεκινημένη, δὲν θέλω ποτὲ νὰ μετανοήσῃς, διότι με ἐγνώρισες· πρὸ ὀλίγου ἐκ τοῦ μονολόγου σου ἠνόνησα ὅτι πολὺ πιθανὸν νὰ εἶσαι διατεθειμένος νὰ ἀναφέρῃς εἰς τὴν οἰκογένειάν σου περὶ τῆς γνωριμίας μας· αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ ποτέ, ἀκουσόν με, φίλτατε, καὶ ἐνθυμήθητι, ὅτι θὰ σοὶ εἴπω — γνωρίζε δὲ ὅτι μόνον τὴν ἀλήθειαν σοὶ λέγω. — Ἐνωσις μεταξύ μας τοιαύτη, δηλαδὴ τὴν ὁποίαν εὐλογεῖ ἡ Ἐκκλησία, εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ. ὦ! ναί, ἀκουσόν με, καὶ ἂν ἀκόμη, παραφερόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους, ἤθελες ἀπωθήσῃ καὶ περιφρονήσῃ τὸ πᾶν, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποιον ἐκληρονομῆσες ἀπὸ τοὺς πατέρας σου ἄγνον καὶ διὰ τὸ ὅποιον δικαίως σεμνύνεσαι, ὡς ἐλεύθερος δὲ καὶ ἀνεξάρτητος ἤθελες γονυπετήσῃ ἐμπροσθέν μου τεινῶν μοι τὴν χεῖρα, καὶ τότε ἀκόμη, Ριχάρδε, δὲν θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν δεχθῶ. Πίστευσόν με σοὶ λέγω καὶ μὴ με ἐρωτᾷς τὸ διατί.

Τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ἐπρόφερε δι' ὕφους ἀλλοκότου καὶ μετὰ σοβαρότητος· ὁ πρίγκηψ ἔμενεν ἐννεός, ἀμφιβάλλων ἂν ἤκουσε καλῶς ὅ,τι ἐξεστόμισεν ἡ Ἑλένη.

Ὁ Ριχάρδος ἐσφιγξε τόσῳ σφιγκτὰ τὴν

χεῖρα τῆς Ἑλένης, ὥστε αὐτὴ ἐρρίγησε σύσσωμος.

— Ἄς τάφῃσωμεν αὐτὰ πλεον, ἀνέκραξε στραφεῖσα αἰφνιδίως, ἵνα μὴ προδῶσῃ τὴν συγκίνησιν, ἥτις τὴν κατεῖχε, καὶ ἵνα σφογγίσῃ τὰ δάκρυά της, θέλεις νὰ σοὺ παίξω κἄτι τι;

Καὶ πρὶν ἢ περιμείνῃ ἀπάντησιν, ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ ἤρξατο ἀνακρούουσα μέλος τι· ἀλλ' ὅσον καὶ ἂν προσεπάθει νὰ φανῇ ἀτάραχος καὶ χαρίεσσα, δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ καὶ ἀκουσίως τῆς, χωρὶς διόλου νὰ τὸ ἐνόησῃ, ἀπὸ τοῦ εὐθύμου ἐκείνου μέλους μετέβη εἰς νυκτερινὴν τινὰ καὶ λίαν μελαγχολικὴν μονωδίαν τοῦ Σωπῆν ἀποπνεύσαν τὴν μελαγχολίαν, ὅσην ἐξέφραζον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς.

Ὁ Ριχάρδος, στηρίζων τὴν δεξιὰν ἐπὶ τοῦ θρονίου τῆς Ἑλένης, ἠγγίξε σχεδὸν τὸν βραχίονά της καὶ περιβάλλων αὐτὴν διὰ τοῦ περιπαθοῦς βλέμματός του ἐφαίνετο συγκινούμενος εἰς ἕκαστον τόνον τῆς μελαγχολικῆς ἐκείνης μονωδίας.

Ἐντελῶς ἀφηρημένη ἡ Ἑλένη εἶχε τὸ ἀπλανές τῆς βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου, τὰ χεῖλη τῆς συνεσφιγμένα, τὸ δὲ στήθος τῆς ἐπαλλεν ἡσυχῶς, ἐνῶ ὁ Ριχάρδος, συγκεκινημένος ἔκυψε καὶ σχεδὸν ἔψυσε διὰ τῶν χειλέων του τὴν ὠραίαν τῆς μελανὴν κόμην.

Μόλις ἤσθάνθη τὴν ψυῆσιν ἐκείνην ἡ Ἑλένη καὶ ῥίγος διέτρεξε κατ' ὅλον τὸ σῶμά της.

Κατέστη ὠρᾶ, ἡ ζωηρότης ἀπωλέσθη τῶν παρειῶν τῆς, οἱ δάκτυλοί της μηχανικῶς ἤδη ἐπλανῶντο ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου, τὸ δὲ βλέμμα εἶχεν ἔτι ἐστραμμένον πρὸς τὸ βάθος τοῦ δωματίου. Ὁ Ριχάρδος κύπτων πάντοτε, αἰσθάνεται τὴν ἀναπνοὴν τῆς καὶ εἰσπνέει μεμαγευμένος τὸ λεπτὸν ἐκεῖνο ἄρωμα, ὅπερ ἀναπέμπει ἡ λατρευομένη γυνὴ ἤδη τὰ φλογερά του χεῖλη ἐγγίζουσι τὴν ψυχρὰν παρειὰν τῆς. Ἐνῶ δ' ἐκείνη τρέμει, ὁ Ριχάρδος θαυπευτικῶς στρέφει τὴν κεφαλὴν τῆς· τὸ βλέμμα του ἀντικρύζει τὸ ἰδικόν της· ἤδη πλησιάζουσιν ἀλλήλους καὶ τὰ τρέμοντα χεῖλη των ἐνοῦνται εἰς περιπαθεῖς ἐρωτικὸν φίλημα. Οἱ δάκτυλοί της ἐγκαταλείπουσι τὰ πληκτρα, αἱ χεῖρές της ἀδρανῶς πίπτουσιν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ κλίνει τὴν κεφαλὴν ὡς πληγωθὲν πτηνόν. Ὁ Ριχάρδος τῇ ψιθυρίζει κἄτι τι μαγευτικόν, τρυφερόν, ἀκατανόητον, καὶ τὴν φιλεῖ καὶ πάλιν.

Ἡ Ἑλένη τότε ἀνεπήδησεν ὀρμητικῶς τοῦ θρονίου τῆς καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν. Ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἀπαραίτητος δι' αὐτὴν ἡ βιξία ἐκείνη κίνησις, διότι ἦν λίαν στενωχωρημένη, ἐνῶ δὲ ὁ Ριχάρδος περιέβαλλε διὰ τοῦ βραχίονος τὴν κομψὴν αὐτῆς ὀσφύν, ἵνα τὴν στηρίξῃ, ἐκείνη στρέφει τὸ πρόσωπον καὶ ἀτενίζει αὐτόν διὰ παρατεταμένου βλέματος, μεστοῦ ἔρωτος. ἐνῶ συγχρόνως τὰ χεῖλη τῆς ἐμειδίων μειδίαμα ἀπεικονίζον ἅπασαν τὴν εὐτυχίαν τῆς.

I'

Ἐν τῷ μεταξὺ, χωρὶς κἂν νὰ τὸ ἐννοήσωσι, τὸ σκότος ἐπεχύθη ἐν τῷ μικρῷ ἐκείνῳ δωματίῳ, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ ἔμενον ἐπὶ πολὺ ἔτι ἐν τῇ στάσει ἐκείνῃ, ἂν δὲν ἦκουον τὸν κρότον τῶν πινακίων, ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ, ἐν ᾧ ἡ ἀνυπόμονος ὑπηρετρία προητοίμαζε τὴν τράπεζαν.

— Θεέ μου! ἐπτά καὶ τέταρτον! ἀνέκραξεν ὁ Ριχάρδος ἔντρομος, καὶ ἐγὼ προσεκάλεσα δύο κυρίους τὰς ἐπτά εἰς γεῦμα... ἐκτὸς τούτου, τὰς δέκα φεύγει τὸ τραῦνον καὶ ἐγὼ οὔτε κἂν ἐφρόντισα διὰ τίποτε. Ἐ! ἄς εἶνε, θὰ δικαιολογηθῶ εἰς τοὺς κυρίους ἐκείνους. Καὶ τώρα, φιλιτάτη μου, θὰ σὲ ἀφήσω· λοιπὸν εἰμεθα σύμφωνοι, ἡ διεύθυνσις εἶναι ἡ ἐξῆς: «Κύριον Κάρολον Ζαχαρίαν θαλαμηπόλον» ἐπὶ τοῦ φακέλλου δὲ τὸ ψηφίον Ρ. Ὁ Ζαχαρίας εἶνε εἰς ἐμέ πολὺ ἀφωσιωμένος. Χαῖρε, λοιπόν, φιλιτάτη, καὶ ὅσον τὸ δυνατόν θὰ ἐπιστρέψω γρηγορώτερα.

Τὴν ἐφίλησε διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡ Ἑλένη μειδιώσα παρηκολούθησεν αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματος ἐκ τοῦ παραθύρου· ἦτο εὐτυχής, διότι τὸν ἠγάπα καὶ ἦτο βεβαία ὅτι ἠγαπάτο.

Ὁ Ριχάρδος τάχιστα ἔφθασεν εἰς τὴν παρακειμένην ὁδόν, ἐν ἣ τὸν περιέμενεν ἡ ἀμαξά του, διέταξε δὲ τὸν ἡνίοχον νὰ τὸν φέρῃ ὅσον τάχιστα εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Καὶ ἡ ἀμαξά ἀπῆλθε δρομαία, ἐν ᾧ ὁ Ριχάρδος, ἐξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, ἐσύριζε χαμηλοφῶνως εὐθυμὸν τι τεμάχιον ἐκ τῆς Φατινίτσας.

Πολλάκις ἀνέκραξεν:

— Ἑλένη μου, Ἑλένη μου, πόσον σὲ λατρεύω.

Καὶ συγχρόνως ἐγέλα διὰ τὴν παιδαριώδη ἐκείνην χαρὰν του.

Τὴν δεκάτην παρὰ τέταρτον ἀκριβῶς, ἀνεχώρει ἡ ἀμαξοστοιχία, ὁ δὲ Ριχάρδος ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ βαγονίου του ἔχαιρέτα τοὺς κατευοδῶσαντας αὐτὸν φίλους του.

IA'

Πρὸ ἐνὸς σχεδὸν τετάρτου συζητῶσιν ὁ καλὸς Ἰγνάτιος καὶ ἡ ὀλοστρόγγυλος σύζυγός του, οἱ κύριοι τοῦ ἐπὶ τοῦ ὑψώματος Ξενοδοχείου τοῦ «Ἀγίου Βαλεντίνου» καὶ ἐν τούτοις ἀδύνατον ἀποβαίνει αὐτοῖς νὰ ἐξηγήσωσι τὴν παράδοξον ταύτην ιδιοτροπίαν.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, βρὲ γυναῖκα, ἔλεγεν, ἀκόμα δὲν ἦλθε καλὰ καλὰ ὁ Ἀπρίλης, ἀκόμη παντοῦ εἶνε τὸ χιόνι καὶ αὐτοὶ ἐδῶ κάνουν ἐκδρομὴν.

— Καλὲ τί σὲ μέλλει, Ἰγνάτιε, ἀπῆντα ἡ ὀλιγόλογος σύζυγός του· ἄφησε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κάνουν τὸ κέφι τους. Πληρώνεσαι; ἔ! λοιπὸν μὴ ρωτᾷς.

Καὶ πράγματι, μ' ὅλον τὸ σχετικὸν ψυχος, τὴν χιόνα καὶ ἐν γένει τὸ εὐμετά-

βολον τοῦ Ἀπριλίου, πρὸ ὀλίγου ἔφθασεν ἀμαξά ἀριστοκρατική, ὑπὸ ἑξ ἱππων συρομένη, καὶ ἀπεβίβασεν εἰς «Ἀγίον Βαλεντίνον» τέσσαρα ἄτομα καὶ πλῆθος ἀποσκευῶν.

Ἀναμφιβόλως θὰ ἦσαν πλούσιοι καὶ ἀριστοκράται οὗτοι, διότι, ἐκτὸς τοῦ ὅτι πάραυτα ἠννόει τις τοῦτο, τὸ εἶχε γνωστοποιήσει καὶ ὁ ἀμαξηλάτης εἰς τὸν καλὸν Ἰγνάτιον, τὸν ξενοδόχον. Ἄλλως τε, πρὸ δύο ἡδὴ ἡμερῶν, παρήγγειλαν νὰ τοὺς κρατήσωσι δύο καλὰ δωμάτια καὶ μίαν αἰθουσαν ἐπὶ τοῦ πρώτου πατώματος, πρὸς δὲ καὶ δύο δωμάτια διὰ τοὺς ὑπηρετάς.

Ἦσαν οἱ πρῶτοι περιηγηταὶ τοῦ ἐπερχομένου θέρους, διότι, ὡς γνωστὸν, ὁ «Ἅγιος Βαλεντίνος» δέχεται πολλοὺς ἐπισκέπτας κατὰ τὸ θέρος, ὡς ἐκ τῆς λαμπρᾶς αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τοποθεσίας καὶ τῶν πέριξ πευκῶν καὶ ἐλάτων.

Οἱ σύζυγοι Ἰσταντο περίεργοι πρὸ τοῦ ἠνεωγμένου βιβλίου τῶν ξένων, ἐν ᾧ πρὸ ὀλίγου οἱ περιηγηταὶ ἐσημείωσαν τὰ ὀνόματα τῶν καὶ προσεπάθουν νὰ μαντεύσουν τὴν σχέσιν, ἥτις τοὺς συνέδεε· πότε ἔλεγον, οἱ ἦσαν ἐξ αἵματος συγγενεῖς, καὶ ἄλλοτε τοὺς ἐξελάμβανον διὰ νεονύμφους. Ἐπὶ τοῦ βιβλίου ἦσαν σημειωμένα τὰ ἐξῆς ὀνόματα:

«Κύριος Β. Γιούγκ—Ἀστορία ἐν Ὁρεγόνῃ.

»Μίς Ἑλένη Γιούγκ.

»Κάρολος Ζαχαρίας, θαλαμηπόλος.

»Αὐγούστα Σδέλ, θαλαμηπόλος.»

Ἡ ἐπιγραφή τοῦ ξενοδοχείου τοῦ «Ἀγίου Βαλεντίνου» ἦν ἀνηρτημένη διὰ χρυσῶν γραμμάτων ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, τὸ δὲ οἰκοδόμημα ἀρκετὰ εὐρύχωρον καὶ κανονικόν. Μεγάλῃ μαρμαρινῇ κλίμαξ ὠδήγει ἀπὸ τῆς μεσαίας θύρας εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, ὅπερ εἶχε τρία ἀρκετὰ εὐρύχωρα δωμάτια· εἰς τὸ μεσαῖον πάτωμα ὑπῆρχον μόνον τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας καὶ τὸ ἐστιατόριον.

Παρὰ τὸν μικρὸν ἐξώστην τοῦ ξενοδοχείου ὑπῆρχεν, ἄλλοκότως κεχρωματισμένον, ὁμοίωμα τοῦ ἐσταυρωμένου.

Ἐπὶ τοῦ μεσαίου παραθύρου τοῦ πρώτου πατώματος συνδιελέγοντο εὐθύμως ἡ Ἑλένη καὶ ὁ Ριχάρδος, ἐνῶ συγχρόνως ἐθαύμαζον τὴν πρὸ αὐτῶν μαγευτικὴν θέαν· ἀπὸ τῆς πρῶτης ἐσκέπτοντο ν' ἀναχωρήσωσιν, ἀλλ' ἠναγκάσθησαν νὰ μείνωσιν ὡς ἐκ τῆς κακοκαιρίας· τὸ ἐμπόδιον δὲ τοῦτο εὕρισκον, ἐν τῇ εὐθυμίᾳ των, ἀρκετὰ νόστιμον καὶ ἐγέλων ἐγκαρδίως.

Διότι ἐπὶ τέλους, τίς ἐβίαζεν αὐτοὺς ν' ἀναχωρήσωσι; Μήπως δὲν ἦσαν εὐτυχεῖς εἰς ὅποιονδήποτε μέρος καὶ ἂν εὕρισκοντο ὁμοῦ;

Πέντε ἡδὴ ἡμέραι παρῆλθον ἀφότου συνηντήθησαν, καὶ ἐν τούτοις ἐφαίνοντο αὐτοῖς ὡς πέντε μόνον ὥραι· τόσοι ταχέως παρήρχετο δι' αὐτοὺς ὁ καιρὸς.

Τὰ πάντα ἔβλεπον ρόδινα καὶ περὶ οὐδενὸς ἐσκέπτοντο μετὰ σοβαρότητος· τὰ πάντα τοῖς ἐφαίνοντο ἄστεια καὶ λαμπρὰ συγχρόνως· καὶ τὰ ρακένδυτα παιδία

ἔτι, ἅτινα ἀπῆντων ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, τοῖς ἐφαίνοντο ἄγγελοι, Χερουβείμ· τόσοι εἶχε τυφλώσει αὐτοὺς ὁ ἔρως.

Τὰ μικρὰ χωρία, ἅτινα διήρχοντο, τὰ ἐξελάμβανον ὡς μαγευτικὰς πόλεις· μετὰ τῆς αὐτῆς δὲ ὁρέξεως ἔτρωγον τὸ λιτὸν πρόγευμα, ὅπερ τοῖς προσέφερεν ὁ καλὸς Ἰγνάτιος καὶ ἡ περιποιητικὴ Γιόζεφα, ἡ σύζυγός του, ὥστε ἀμφέβαλον ἂν θὰ προετίμων κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην πολυτελὲς γεῦμα εἰς τὸ Αὐτοκρατορικὸν Ξενοδοχεῖον τοῦ Βερολίνου.

Ἀπὸ καρδίας ἐγέλων διὰ τὰ τεχνάσματα, ἅτινα μετεχειρίσθη ὁ Ριχάρδος, ἵνα καταπείσῃ τὸν πατέρα του ὅτι ὤφειλε νὰ ταξειδεύσῃ, καὶ ἐξελάμβανον ὡς μέγα κατόρθωμα, ὅτι ἠδυνήθησαν ἐπὶ τέλους νὰ εὐρεθῶσι μόνοι, μακρὴν τῶν ὀχληρῶν βλεμμάτων καὶ τῶν ἄλλων παντοειδῶν παρεξηγήσεων.

Ὁ Ριχάρδος εἶχε κατορθώσει νὰ πείσῃ τὸν πατέρα του ὅτι ταξειδεύων εἰς Τυρόλον ἠδύνατο νὰ ἐγείρῃ πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἂν διετῆρει τὸ πραγματικὸν ὄνομά του καὶ τοὺς τίτλους του, ἐπομένως καὶ ἐκείθεν ἀκόμη ἐλάμβανε τὰς ἐπιστολάς του ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Καρόλου Ζαχαρίου, τοῦ θαλαμηπόλου του.

Ἐκτὸς τούτου, ἦτε Ἑλένη καὶ ὁ Ριχάρδος, εἶχον καταλλήλως κατηχήσει τοὺς θαλαμηπόλους των, ἵνα εὕρισκωνται ἐνήμεροι τῶν πραγμάτων, μὴ τυχὸν ἀκουσίως των ἤθελον τοὺς προδώσει.

Κατ' ἀρχὰς ἔφυγεν ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου καὶ συνηντήθησαν πρῶτον εἰς Τυρόλον, ὅπου ἔμεινον εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον· ἐπεσκέφθησαν τὸ θέατρον δις, τὴν δὲ ἐπομένην, ὁ μὲν Ριχάρδος ἀνεχώρησε διὰ τῆς πρωϊνῆς ἀμαξοστοιχίας, ἐνῶ ἡ Ἑλένη διὰ τῆς μεταμεσημβρινῆς.

Πάλιν συνηντήθησαν εἰς Λάνδεν, ὅθεν ἕκαστος χωριστὰ παρήγγειλεν ἀμαξάν.

Ὁ ἀγαθὸς ξενοδόχος πολὺ ἠπόρησε πῶς ὁ ὑψηλὸς ξένος κύριος, καὶ ἡ ὥραία ἐκείνη λαίδη, ἐνῶ ἔφαγον ὁμοῦ εἰς τὴν κοινὴν τράπεζαν, χωρὶς κἂν νὰ ἀποτείνωσι πρὸς ἀλλήλους τὸν λόγον, ἐπρόκειτο νὰ φύγωσι τὴν ἰδίαν ἡμέραν καὶ διὰ τὸ αὐτὸ μέρος· διὸ κατὰ πρῶτον ἐπορεύθη πρὸς τὸν Ριχάρδον, καὶ ἔπειτα πρὸς τὴν Ἑλένην, καὶ ἐξέφρασε τὴν ιδέαν ὅτι πολὺ οἰκονομικώτερον, καὶ βεβαίως ὄχι δυσάρεστον θὰ ἦτο, ἂν οἱ ὑψηλοὶ ξένοι εὐηρεστούντο νὰ συνταξειδεύωσι.

Τόσῳ μάλιστα ἐπέμενε παρὰ τῷ Ριχάρδῳ, ὥστε οὗτος ἠναγκάσθη νὰ τὸ προτείνῃ εἰς τὴν ὥραϊαν ἀμερικανίδα, ἥτις, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατήρχετο τοῦ ξενοδοχείου, ὅπως περιηγηθῇ τὴν πόλιν.

Ἡ κυρία ἐδέχθη μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν καὶ οὕτως ἔκτοτε ἡ μίς Ἑλένη Γιούγκ καὶ ὁ Ριχάρδος, ὅστις ἡδὴ λαμβάνει τὸ ὄνομα κ. Γιούγκ ἐξ Ἀστορίας, συνταξειδεύουσι.

Εἶτα ἡ ἀμερικανικὴ ιδιοτροπία, ἣν ἐκέκτηντο, ἱκανοποιεῖ δεόντως τὴν παράδοξον ὁρεξίν των τοῦ νὰ ταξειδεύωσιν ἐν καιρῷ χειμῶνος.

Χθὲς διήνυσαν ἐπὶ ἀνοικτῆς ἀμάξης

καὶ ὑπὸ τὸν ὠραιότερον καιρὸν, ὃν δύναται νὰ παράσχω ἡ ἀνοιξίς εἰς τὰς Ἀλπεῖς, τὸ διάστημα ἀπὸ τοῦ Λάνδεν μέχρι «Ἀγίου Βαλεντίνου» ἐκάθηντο πλησίον ἀλλήλων, περιτετυλιγμένοι ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ γουναρικοῦ, διότι ὁ ἀὴρ ἦτο ἀρκετὰ ψυχρὸς εἰσέτι, δὲν ἔπαυον δὲ νὰ γελῶσι καὶ νὰ θαυμάζωσι τὰς ὠραίας τοποθεσίας· ὁ Κάρολος Ζαχαρίας καὶ ἡ Αὐγούστα, οἵτινες εἶχον ἤδη ἀρκετὰ γνωρισθῇ, εἶποντο ἐντὸς κεκλεισμένων ἀμάξης.

Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὠραίου ἐκείνου περιπάτου οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν διηνεκῶς ἐμαγεύοντο παρατηροῦντες ὅτε μὲν τοὺς ἤδη χλοερούς καὶ καταπρασίους λειμῶνας, τὰ ὕψηλὰ καὶ χιονοσκεπῇ ἔτι ὄρη καὶ τὰ πικνὰ ἐκ πευκῶν καὶ ἐλάτων δάση, ἅτινα κατήρχοντο ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὀρέων ὅπου ἔρρεε παταγωδῶς ὁ Ἰννος.

Ἦδη δὲ κεκλεισμένοι ὡς ἐκ τῆς χιόνος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ «Ἀγίου Βαλεντίνου» ὄχι μόνον δὲν δυσηρέσκει αὐτοὺς τοῦτο, ἀλλ' ἠσθάνοντο ὅτι ἦσαν ἐπίσης εὐτυχεῖς, ἀρκεῖ ὅτι εὐρίσκοντο ὁμοῦ καὶ μόνοι.

Οὐδέποτε ἐσκέφθησαν ὅτι θὰ χωρισθῶσιν, οὔτε ἤθελον κἄν νὰ τὸ σκεφθῶσιν· ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ τοῦτο τοῖς ἤρκει.

Καθ' ὅλην τὴν πρωτὰν δὲν ἔπαυσεν ἡ χιών, περὶ τὴν μεσημβρίαν ὅμως διελύθησαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰ νέφη, μετὰ μεσημβρίαν δὲ ὁ ἥλιος εἶχεν ὅλως διόλου διαλύσει αὐτὰ καὶ ἀναζωογονήσει τὴν φύσιν διὰ τῶν θερμῶν τοῦ ἀκτίνων.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἠγαρήστησε πολὺ τὸν καλὸν ξενοδόχον, διότι ἐσυλλογίσθη ὅτι καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἡμέραν ἐὰν ἤθελον ἠδύναντο νὰ φθάσωσιν ἐγκαίρως εἰς Σπόδινιγκ καὶ διὰ τοῦτο πολὺ ἐφοβεῖτο.

Ἐν τούτῳ ὁ Ριχάρδος καὶ ἡ Ἑλένη ἐκάθηντο πολὺ πλησίον ἀλλήλων, ἐντὸς τῆς κοινῆς αἰθούσης καὶ τόσον ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ὁμιλίαν τῶν, ὥστε οὔτε κἄν ἀντελήφθησαν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς μεταβολῆς· αἰφνης ἡ Ἑλένη ἐγερθεῖσα περιχαρὴς καὶ κτυπῶσα τὰς χεῖρας,

— «Α! νὰ ὁ ἥλιος, ἀνέκραξεν.

— Ἀλήθεια, προσέθηκεν ὁ Ριχάρδος ἐπίσης χαίρων.

Ἐπλησίασαν ἀμφότεροι εἰς τὸ παράθυρον καὶ πρὸς στιγμὴν ἐσιώπων.

Ἡ πρὸ αὐτῶν θέα ἦτο ἀπερίγραπτος ἐν τῇ μαγεῖᾳ τῆς.

Ἐντὸς τῆς καθαρᾶς ἐκείνης ἀτμοσφαιρᾶς εὐχαρίστως ἀνεπαύετο ὁ ὀφθαλμὸς ἐπὶ τῶν ἐξόχων ἐν ἀντιθέσει χρωμάτων τῶν χιονοσκεπῶν ὀρέων, τῶν καταπρασίνων δασῶν καὶ τῆς μακρόθεν φαινομένης καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου καθέτως φωτιζομένης ἡρέμου λίμνης τοῦ Χάϊδερ. Ἀφ' ἐτέρου, ὀλίγον πλαγίως, ἠγείρετο μεγαλοπρεπὲς καὶ ἀρχαῖον κτίριον, ὅπερ, ὡς ἐκ τοῦ κωδωνοστασίου του, ἐφαίνετο ἀντικεινὸν εἰς τὴν ὑψηρεσίαν τῆς θρησκείας.

— Τί ὠραία! ἔ! Ριχάρδε; ἀνέκραξε τέλος ἡ Ἑλένη στενάχασα.

— Ἀριστοῦργημα, φιλάττη μου! τῇ ἀπήντησεν ὁ Ριχάρδος.

Καὶ πάλιν ἡ Ἑλένη ἐβύθισε τὸ βλέμμα

ἐντὸς τῆς μαγευτικῆς ἐκείνης τοποθεσίας, ἀκουσίως τῆς ὅμως πάλιν συνήντησε τὸ ὀγκῶδες ἐκεῖνο λευκὸν οἰκοδόμημα μὲ τὰ πολλὰ παράθυρα καὶ τὸ μικρὸν κωδωνοστάσιον.

Τοῦτο παρατηρήσας ὁ Ριχάρδος:

— Ἄνευ ἀμφιβολίας θὰ εἶνε κανὲν μοναστήρι, εἶπε, πόσοι δυστυχεῖς, μὴ δυνάμενοι νὰ συντηρηθῶσιν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εὐρίσκουν ἐκεῖ ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσιν!

— «Α! Ριχάρδε! εἶναι καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι ἔχουν ἀφθονα τὰ μέσα, καὶ ἐν τούτοις εὐχαρίστως θὰ κατέφευγον ἐκεῖ. Πολλάκις ἤκουσα τὸν πνευματικόν μου νὰ μοι λέγῃ ὅτι εἶνε δειλία νὰ κλείεται τις ἐντὸς τῶν τειχῶν τῆς μονῆς, ἐπειδὴ δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ παλαίσῃ μὲ τὰς δυστυχίας τῆς ζωῆς· καὶ μ' ὅλον τοῦτο, ἐγὼ θὰ τὸ ἔπραττον, χωρὶς καμμίαν τύψιν συνειδότος! Τί, γελᾷς; δὲν ἀστείεύομαι· αἰσθάνομαι ὅλον τὸ θάρρος.

— Δὲν γελῶ, ἀλλὰ καὶ δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ κάμῃς· πολὺ πιθανὸν νὰ εἶνε ὠραία ἐκεῖ, ἀλλὰ ἐδῶ εἶνε, νομίζω, καλλίτερα· ἔλα τώρα· ἀφῆσε τὰς λυπηρὰς αὐτὰς ὁμιλίας.

Καὶ συγχρόνως ἔστρεψεν ἡσυχῶς τὴν κεφαλὴν τῆς καὶ διὰ τῶν χειλέων ἠγγίσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰ χεῖλη τῆς.

— Ἐπὶ τέλους, ἐπανελάβεν ὁ Ριχάρδος, πρέπει νὰ μάθωμεν καὶ τὰ μέρη, εἰς τὰ ὅποια εὐρισκόμεθα· τί λές, Ἑλένη, κάμνομεν ἕνα περίπατον, ἕως ἐκεῖ ἐπάνω; μὴπως σὲ πειράζει ἡ ὑγρασία;

— «ὦ, ὄχι! ἔχω χονδρὰ ὑποδήματα· περίμενε καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ θὰ εἶμαι ἐτοιμία.

Κατερχόμενοι, ἀπήντησαν τοὺς ξενοδόχους, οἵτινες ἐκάθηντο παρὰ τὴν θύραν, μόλις ὅμως εἶδον τοὺς ξένους τῶν, ἀμέσως ἠγέρθησαν.

Τοῖς ἔδωκαν μερικὰς πληροφορίας. Ἡ Μονὴ ἐκεῖνη ἐκαλεῖτο τῆς Ἀγίας Μαρίας, ἐκεῖ κατὰ ἐκεῖνο τὸ πύργος Φύρστενβεργ, ὁ ὁποῖος ὅμως τώρα ἐχρησίμευεν ὡς φρενοκομεῖον γυναικῶν.

Ἐκεῖ κατῴκουν καὶ ἀδελφὰ τοῦ Ἑλέους, αἵτινες περιποιοῦντο τοὺς πάσχοντας· τὸ τέλος ὅμως τῆς ὁμιλίας τῶν ἦτο νὰ βεβαιώσωσι τοὺς πελάτας τῶν μεθ' ὅρκου, ὅτι δὲν θὰ εὐρίσκον καλλίτερον ξενοδοχεῖον, οὔτε περιποίησιν προθυμοτέραν ἀπὸ ἐκείνης ἣν εἶχον εἰς «Ἀγίου Βαλεντίνου».

Καθ' ὅλον τὸ ἀπόγευμα περιηγήθησαν τὰς πέριξ τοποθεσίας, τὴν δὲ ἐσπέραν ἐπιστρέψαντες ἔφρχον μὲ πολλὴν ὄρεξιν τὸ λιτόν τῶν δεῖπνον.

Τόσον ὅμως ἦσαν εὐθυμοὶ καὶ γελαστοί, ὥστε ἡ κυρία ξενοδόχος δὲν ἐπίστευε καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ, πῶς τόσον αἱ περιποιήσεις τῆς κατ' ὠρθότατον νὰ εὐχαριστήσωσι τοὺς εὐγενεῖς τῆς πελάτας.

[Ἐπεται συνέχεια]

*X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίαν Καν Ἡλιοπούλου καὶ κ. Ἰω. Δαρμάρον Σωζον, Δημ. Θεοφιλοπούλου, Ἀθ. Βρυζάκη καὶ Γ. Μίσιον. Συνδρομαὶ ὁμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γ. Γιαννέντσον. Ἐστάλη καὶ τὸ Δ'. — κ. Κ. Σ. Σ. Ἀθήνας. Ἀκατάλληλον. — κ. Ἀριστείδην Δ. Ἀδούρην. Ἐνεγράφητε ἀπὸ 1ης Ἰουλίου. — κ. Ἀνδρ. Σπηλιόδην. Τηλεγράφημά σας ἐλήφθη Ἀπηντῆσαμεν. — κ. Ἀθ. Ι. Λαουταρίδην. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Περιμένοντες ἐκκαθάρσιν. Τὰ φύλλα τοῦ κ. Π. Κ. ἀπεστάλησαν. — κ. Ν. Σουλᾶκον Ἐλήφθη ἐπιταγή, ἀντίτιμον 6 συνδρομῶν. Δεχθῆτε τὰς ἐγκαρδίας εὐχαριστίας μας. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. — κ. Π. Κατσούλην. Ἐλήφθη γραμματόσημον. Ἐγράψαμεν ἡμῖν περὶ τοῦ λογαριασμοῦ. — κ. Γ. Α. Κωτσάκη. Ἐλήφθη ἐπιταγή. Εὐχαριστοῦμεν. «Βίος τοῦ Μωάμεθ» ἀπεστάλη. — κ. Κ. Ψ. Ἐπιτρέψατέ μας ν' ἀναβάλλωμεν τὴν δημοσίευσιν, διότι ἰσχυροὶ λόγοι, οὗς προφορικῶς θὰ σᾶς ἀναπτύξωμεν, θὰ πείσωσιν ὑμᾶς πιστεύομεν, ὅτι ἐπράξαμεν καλῶς.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν, εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ου σελίδες 12.

Συνεργαταὶ καθηγηταί, ὕφηγοι τῆς Ἰατρικῆς Σχολῆς κτλ — Διευθυντὴς Α. Καλλιδικῆς ὕφηγος κτλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολάτος

Ἐτησίᾳ συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρ. 10

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν.

ΑΡΤΙ ΕΞΕΔΟΘΗ:

Ε ΣΤΑΝΔΕΥ

Η

ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΔΡΑΚΤΑ

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν ἀντὶ δρ 3.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιὸς ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαντας τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα. Πωλεῖται εἰς φυλλάδια καὶ κατ' ὅκω.

Παρὰ τῷ ἴδιῳ κατασκευάζεται ὁ θαυμαστός τοιχοθρεπτικὸς Οἶνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάου, καθὼς καὶ τοῦ Εὐκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημι ὁμοιος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀποδείξεις ἔστω αἱ εἰς χεῖράς του εὐρισκόμεναι συγχαρητήριαι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων ἱατρῶν.